

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred ali v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 32 Din, pol leta 18 Din, četrt leta 8 Din. Izven Jugoslavije 64 Din. Naročnina se pošlje na upravnništvo »Slov. Gospodarja« v Mariboru, Koroška cesta št. 5. — List se dopušlja do odpovedi. Naročnina se plačuje v naprej. Tel. interurban 113.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

43. številka.

Maribor, dne 27. oktobra 1927.

61. letnik.

Razmere v Narodni skupščini.

Včeraj je bila po predpisu ustave otvorjena narodna skupščina, ki je bila sklicana za dan 5. oktobra. Doba treh tednov, ki je med tem potekla, je bila po večini porabljena za verifikacijo poslaniških mandatov. Potrebna je instanca, ki mora izjaviti in odločiti, ali so poedini poslaniški mandati pridobljeni po predpisih zakona in ali imajo izvoljeni poslanci vse tiste lastnosti, ki jih predpisuje ustava in zakon. Ako je kakšen mandat bil pridobljen z nasiljem, podkupovanjem ali z drugimi nezakonitostmi, ali pa, ako kakšen izvoljen poslanec nima vseh v zakonu zahtevanih lastnosti, se njegov poslaniški mandat ne potrdi.

Verifikacija mandatov.

Vnekaterih državah je verifikacija poslaniških mandatov stvar posebnega sodišča. V naši državi pa pripada parlamentu samemu pravica in dolžnost, da verificira mandate izvoljenih poslancev. Tako postane ta posel, ki je pravne narave, politično delo.

V vseh parlamentih, ki imajo verifikacijsko pravo in nalogo, vzbuja verifikacija mandatov težke boje. Morali bi se čuditi, ako takih bojev ne bi bilo v našem parlamentu, kjer se strasti kmalu razpalijo in borba hitro vname. Prišlo je v verifikacijskem odboru, kjer sta našo stranko zastopala poslanca dr. Hohnjec in dr. Hodžar, in tudi v sami narodni skupščini do ostrih spopadov med opozicijo in vladnimi strankami. Ko se je burja poglobila, je nastopila tišina, in vsi poslaniški mandati z izjemo treh so bili verificirani. Za dva mandata, in sicer v bihačkem in v sarajevskem okrožju, je določena uradna preiskava, ki mora preiskati vse nerednosti ter dognati, ali in v koliko bi bile te nerednosti vplivale na izid volitev. Eden mandat, in sicer sina ministrskega predsednika Vukičevića, se ni potrdil, ker baje še ni star 30 let; zato dobi poslaniški mandat njegov namestnik. Uničiti bi se tudi moral mandat samostalne demokratske stranke v Ljubljani, ker znaša samostalno-demokratska večina samo 23 glasov ter je bila pridobljena z nepravilnostmi, goljufijo in nezakonitostmi. Izgube ljubljanskega mandata je samostalna demokrate rešila Davidovičeva demokratska stranka, ki je v tem vprašanju potegnila z opozicijo.

Izvolitev skupščinskega predsedstva.

Po verifikaciji poslaniških mandatov je bila volitev predsedstva narodne skupščine. Za predsednika je bil izvoljen radikal dr. Perič, za I. podpredsednika demokrat P. Markovič, za II. podpredsednika pa član bosanske muslimanske stranke dr. Hrasnica. Izvoljeni so tudi bili 4 tajniki narodne skupščine, med njimi poslanec SLS Andrej Bedjanič, ki bo vršil posle prvega tajnika.

Z izvolitvijo skupščinskega predsedstva, osobito s tem da je bil za predsednika izvoljen član radikalne stranke dr. Perič, je Vukičevićeva vlada izvojevala veliko zmago ter utrdila svoj položaj. Isti čas pa, ko se je v narodni skupščini vršila volitev predsedstva, ki pomenja zmago za vladino koalicijo, je tej koaliciji zadal precejšen udarec Ljubomir Davidovič, predsednik demokratske stranke. Svoje-mu poslaniškemu klubu je takrat pisal pismo, v katerem izjavlja, da odlaga mesto predsednika kluba in ob enem demokratske zajednice, v kateri so poleg demokratov tudi še bosansko-hercegovski muslimani.

Razmere v demokratski stranki.

Davidovič je borben političar, ki je vzrastel v opoziciji proti radikalom. Njegovi govori so ostro opozicijsko barvani tudi zdaj, ko je njegova stranka z radikali na vladni. Da je prišlo do koalicije (zveze) z radikali, ni njegovo delo, marveč del drugega demokratskega voditelja dr. Marinkoviča, sedanjega ministra zunanjih zadev. Vsled tega je Davidovič napram sedanji vladi ostal več ali manj nerazpoložen. V tem svojem razpoloženju ali boljše rečeno nerazpoloženju sili na to, da se morajo vse zahteve demokratske stranke, ki so jako številne in velike, takoj izpolniti. Ker se to doslej še ni zgodilo ter se tudi ni moglo zgoditi, je Davidovičeva nevolja zrastle ter ga dovedla do tega, da je odložil svoje predsedniško mesto v demokratski stranki.

Klub demokratskih poslancev je takoj potem, ko je Davidovič dal ostako kot predsednik, vplival na Davidoviča, da bi ostavko umaknil. Želeli je, da bi se razmere v demokratski stranki razčistile in uredile, da bi tako vladina koalicija bila rešena potresljajev, na katere stavi opozicija velike nade. Parlament ima izvršiti velike naloge, pred njim stoji dolžnost dela, za delo pa je potrebna sloga in vzajemnost. Sloga jači, nesloga tlači.

Vse na agitacijo za „Slov. Gospodarja“!

Radič-Pribičević

v prijateljskem objemu.

Dva politična osamljenca sta se našla ter sklenila prijateljstvo. Nista prava prijatelja med seboj, prišla sta samo radi tega skupaj, da bi ne bila prisiljena ostati vsak za sebe. Radič in Pribičević sta to. Podala sta si roke ter se prijateljsko objela. V sobi narodne skupščine je Pribičević sedel poleg Radiča, kateremu navdušeno ploska, katerega pa tudi potegne za rob suknjiča, kadar Radič v svoji neukročeni strastnosti skoči pokonci ter bruha iz sebe besede in psovke.

Kdo bi si mogel misliti večjega političnega nasprotstva, nego je bilo ono med Radičem in Pribičevićem? Radič je o Pribičeviću govoril samo kot o nasilniku, batinašu in nasprotniku Hrvatske. Pribičević pa mu je očital protidržavno govorjenje in rovarjenje, špijonstvo v službi drugih držav, hrepenenje po razbitju naše države itd. Radič je bil ne samo avtonomist, marveč republikanec in zagovornik samostojne Hrvatske v okvirju sedanje države. Pribičević pa je bil neizprosni centralist, protivnik vsake avtonomije, katero je obsojal kot separatizem (razkosanje in raztrganje države), glavni souslanovitelj sedanje državne ureditve, ki je velesrbskega značaja. Radič se smatra za zagovornika kmetske politike, Pribičević pa je zastopnik gospodarskega liberalizma, ki je s svojimi bankami kmetskemu ljudstvu prizadel toliko zla in gorja.

Kdo bi si torej mogel misliti večjega nasprotstva, nego med tema dvema političnima voditeljema? In vendar sta se našla. Tisti, ki se je skrival v luknji v svojem stanovanju, in to je Radič, se je znašel v prijateljskem objemu s tistim, ki ga je spravil v luknjo, s Pribičevićem.

Ta zveza političnega prijateljstva vzbuja posmeh, vzbuda dila bi tudi pomilovanje, ako bi ta dva političarja bila vredna usmiljenja. Tako pa sta oba dva zaslužila svojo usodo. Politika obeh je doživela polom in zato sta se našla, da drug drugega tolažita ter po možnosti drug drugemu pomagata iz obupnega položaja. Skušata kakor dva politična pajka spresti niti napram drugim strankam, napram radikalom na eni, napram demokratom na drugi strani, pa nobena teh dveh strank noče igrati uloge muhe, ki se da zapreti v pajkovo mrežo. Tako ostaneta sama, da kuhata jezo v prijateljskem objemu.

Štefan Lazar:

TITANA.

Roman.

Iz madžarsčine prevedel Fr. Kolenc.

(Dalje.)

Na obrežju so ga obsipali »džen-rišisani«, človeški konji. Golnice gole, na glavah dežnikom podobni veliki klobuki. Na dvokolesne male vozičke so kazali in z lesenim glasom klicali: Kam naj vas peljem? Kam naj peljem? — Mutsuhito Dsain se je, oblečen v angleško obleko, vsedel v en mali voziček in je priklanjajočemu se človeškemu konju rekel:

— Džin-Džen-Dži . . .

Obrežje obsedajo drobne žene in mošje, pred njimi majhne kište, v kištah še manjše posode in v posodah se pari juha, testenine. Z uslužnimi prikloni se pripogibajo in ponujajo svoje blago, jedi, različne čudne igrčke. Vsi so tako prijazni, ljubki in smehljajoči se! Tu ni neznanega prerivanja, kakor v ameriških pristaniščih, ni babilonske zmešnjave, samo dženrišisani kričijo, toda njihovi uslužni gibi in dobrosrčni smeh otopi njihov kričeči glas. Drugi svet! Amerika je vedno ropotajoče kladivo, to pa je smehljajoča se domovina cvetja, okusa in umetnosti . . . Mali, lahki voziček hitro drdra in je z velikimi skoki izginil v človeški množici, ki je tiho valovila naprej.

V vratih pagod so se mu režali granitni nestvori, ko je pogledal izpod solnčnika na vozu: Mutsuhito Dsain, bodi pozdravljen! Tu in tam so se dvigali nad mesto vrhovi: svetli stolpi svetlišč Buda, Amidaha, Bentena, tisočokega Kvanona in drugih bogov. Na zapadu vlada drug Bog . . . Z nekim otroškim navdušenjem je gledal na svetlišče »Skakajoče želve«, pred katerim je dženrišisan v teku vlekel lahki voziček, potem pa je dvignil pogled na enega izmed džin-džen-dži-skih zelenih gričev, na katerem je stala njihova stara hiša . . .

Voziček je ropotal po mrkih, črnih ulicah in pod vznožjem zelenega griča je džen-rišisan naglo obstal. V vznožju

so se vrtili majhne kočice, cvetlični vrtovi, bombaževa drevesa. Po rebu griča pelje navzgor rumena pot, boljše rečeno stezica. Vrtove je obrasel bršljan, zemlja kot da diha, tako poseben in težek duh razširja, cvetlični grmovi dihaajo ljubezno, njihova duša, duh je tako na debelo prepoil zrak kot olje ali med. To je svet! To je Japonska! To je draga zemlja! In tam je njihova sveta očetovska hiša na cvetočem rebu zelenega griča . . .

Tam čaka njegovo malo, zvesto dekle: Zvonček . . . Ali je morda že postala začasna žena kakega mornarskega čaktnika in ga je pozabila. Ko je lani šel v Ameriko, jo je pustil z materjo, gospo Breskev v svoji hiši in je skrbel tudi za njeno preskrbo. Hiša je sedaj taka, ko da je izumrla. Šel je naprej. Ob stezi je rastle praproto. Džen-rišisan je na mišičasti rami z lahkoto nesel za njim težko prtljago.

Na velikih vratih sta potrkala. Na notranji strani je nastal neki šum in vrata so se kmalu odprla na obe strani. V poltemi se je prikazala stara tetka, pogledala je gosta, potem pa je padla na vse štiri in se je z nosom dotaknila praga.

— Naš gospod je prišel! — je klicala, med tem je zopet padla na čelo, potem pa se je naglo dvignila in mu sezula čevlje, ker japonska čast ne dovoljuje, da bi kdo obut stopil v hišo.

— Kako ste, tetka Breskev?

— Kimala je, da dobro.

— In kako je Zvonček?

— Dan-kok, bogati bog, jo je blagoslovil z lepoto in zdravjem . . .

Po ločnatih preprogah ga je peljala v nadstropje. Povsod je zijala nasproti pusta, bleščeča praznота in snaga. Vstopila sta v velikansko dvorano, stene so bile iz poslikanega papirja in so se dale zviti, ena stran je odprta, služi kot nekaka veranda in nudi krasen razgled proti nagaškim hribom. Mutsuhito Dsain je obstal in pogledal na sinje-modro nebo.

— Gospod, ali niti ne vprašaš, kje je Zvonček? — ga je zrla žena z drobnimi mačjimi očmi. — Oh, ko bi slutila, da si tu . . .

Skrajna stranska stena se je odprla in prikazal se je

sladek, okrogel obrazek. Velike, globoke oči so se na široko odprle in s pojočim ptičjim glasom je zakričala:

— Mutsuhito! . . .

Z drobečimi koraki je pribežala ven ko kaka ljubka, skakljajoča srnica, smehljajoč se je razširila roke, potem pa se je vrgla pred njegove noge in je blaženo zaihtela.

— Moj dragi se je vrnil . . . Mutsuhito . . . Vrnil se je k svojemu Zvončku . . . Zahvaljen, zahvaljen veliki Bog!

Sinje-modri plašč, na katerem so bili všiti sivi, zlati in črni metulji, se je razprostrl po tleh, ko je nepremično tam ležala in se je lepo prilgel telesu. Mutsuhito Dsain jo je ganjen dvignil, poljubil pa je ni . . .

Zvončkova na poljub stisnjena usta so se trepetaje odprla. Pogledala je ljubljeno, ki se je vrnil, in blaženi smeh je prešel v žalost.

— Ali je moj gospod lačen? — ga je nežno vprašala in potisnila je pred njega žametast pošter, da bi počival na njem.

Mutsuhito Dsain se je vsedel. Breskev je brezslušno izginila, da bi mu postregla z jedjo. Zvonček se je vsedla k njegovim nogam in ga je zrla s svojimi krasnimi očmi.

— Ali se moj ljubi veseli, da je prišel domov? — je vprašala boječe.

Mutsuhito Dsain je prikimal, globok vzdih pa ga je izdal.

— Bol imaš . . . — mu je zrla do duše drobno dekle.

Tiho je vstala, tužno-nežno je prosila odpuščanja in je odkakljala ven, da bi materi pomagala. Stena je stopila na mesto.

— Revica . . .

Mutsuhito Dsain je sedel na črnem polstru, roka mu je mrtvo visela na kolenu in v tihoti se je zamislil. Duša mu je letela daleko preko morja . . .

Mir je ležal nad hišo, sedaj pa je stena zaškripala v tečajih in prikazala se je Zvonček. Na krasnem porcelanu, z zlatimi cvetkami, je prinesla posodo za čaj in vkuhan sad. Za njo je prišla s smehljajočo-temnim obrazom Breskev in je na rudeči lakasti taci položila pred znanstvenika v drobnih posodah s pokrovi narezanega vrabca, nadetega

Ali „Našega doma“ nočete?

Vi, ki imate »Naš dom«, vidite, da se trudi, kako se bi priljubil in dobil tisto število naročnikov, ki mu je potrebno, da se dostojno opremi in naraste preko svojih šibkih 16 strani. Letos ima 2400 naročnikov; pri tem številu naročnina še ne krije stroškov.

»Preveč je, preveč teh listov!«

Res; imamo »Mladiko«, ki jo g. Finžgar v Ljubljani krasno urejuje; imamo »Bogoljub« v Ljubljani; imamo »Vigred« v Ljubljani; imamo »Mladost« v Ljubljani; imamo »Katoliške misijone« v Ljubljani; imamo »Glasnik«, ki ga izdajajo oč. očetje D. J. v Ljubljani; imamo »Orliča« v Ljubljani; »Vrtec« v Ljubljani; »Mladega junaka« v Ljubljani. In še več jih je.

Tako delajo v Ljubljani in smo lahko ponosni na ogromno delo bele Ljubljane. Nekateri teh listov imajo po 30 do 33.000 naročnikov.

V Mariboru pa imamo en sam ubog mesečnik — »Naš dom«.

Nekoč je imel tudi »Naš dom« tisoče in tisoče naročnikov; nad dvajsettisoč ga je že bilo, ko ga je imela vsaka hiša nekdanjega Slovenskega Štajerja. Kam so se razgubili ti tisoči njegovih naročnikov?

»Naš dom« hira. Ker nima dovolj naročnikov, nima denarja, da se bi olepšal in povečal.

Rešiti ga hočemo in dvigniti, da ga bo imela — kakor nekoč — vsaka hiša v mariborski oblasti. Pridružiti se hočemo velikemu delu Ljubljane s tem, da si postavimo lep »Naš dom«.

Če pravite: »Preveč, preveč je teh listov!« — Vam odgovorjamo: Ni jih preveč, vsaj »Naš dom« ni preveč; saj je edini domači mesečnik.

Kaj hočemo z »Našim domom«?

Ustvariti prijeten prosvetno-zabavni list za mlade ljudi vsake starosti.

»Naš dom« nosi obraz naše domače zemlje: naših gor in Pohorja in Savinjske doline; obraz Posavja in Koroske; obraz naše dične Prlekije tja gor preko Murske Sobotice.

»Naš dom« goji posebej zaupanje v Slomška; saj ni noben list tako Slomškov, kakor ravno »Naš dom«.

Za prihodnje leto imamo dve izredno lepi povesti, ki uosta znani »Klobuk gospoda župnika« še daleč prekašali. V listu so uganke in ves »Naš dom« mrgoli imen naših prijateljev in prijateljic. Ali ste videli kak list, ki kipi v njem toliko živih imen, kakor v »Našem domu«?

Domač, preprosto je »Naš dom«, da ga lahko čita vsak najpriprostejši človek. Tak bo ostal tudi potem, ko mu bodo številni naročniki pomagali, da postane bogat družinski mesečnik s pestrimi slikami.

Kaj hočemo od Vas?

Najprej hočemo, da si v današnji številki »Slovenskega Gospodarja« izrežete naročilni list, s katerim si lahko »Naš dom« takoj naročite za leto 1928.

Potem bi radi, da poveste znanec, naj si naročijo »Naš dom« za leto 1928. Če nam poleg sebe le še enega pridobite, ste nam veliko pomagali.

Če nam vi vsi, ki to čitate, ti dve prošnji izpolnite, ste nam storili toliko, kakor da nam bi kdo največje mariborsko hišo podaril.

Tretje pa, za kar Vas prosimo, je: dopisujte v »Naš dom«! Letos je bil majhen in smo marsikak lep dopis morali krajšati. Za prihodnje leto zaupamo Vam, da Vas bo toliko naročnikov, da bomo list lahko povečali.

raka in morske alge z omako. In dol je položila tudi vedro, ki ga je prinesla v levici, z bakrom obrobjeno leseno vedro, v katerem je bila zadnja jed: riž.

Zvonček je počenila pred polšter.

— Jej, Mutsuhito, jej, dragi — mu je prigovarjala s skromnim smehom. — Okrepčaj se ...

Mutsuhito Dsain je pogledal narodne jedi in se je le obotavljaje dotaknil kuhanega riža. Tega tudi le zato, da bi ne žalostil Zvončka. Za pol šalčke je vzel in jo je polil s črno ribjo omako, katero je servirala Zvonček v finih, malih plavih šalčkah; vse skupaj je zmešal, šalco dvignil k ustom in je z leseno palčko globoko v grlo potiskal narodno, sveto jed ...

— Truden sem — je odložil potem šalco.

Breskev je odnesla posodo.

— Ali naj igram na kitari sladko pesem?

Mutsuhito Dsain je stresal z glavo.

— Ali me ne ljubiš? — je vprašalo malo dekle z žalostnim pogledom.

— Počivati hočem ... — je mrmral Mutsuhito.

Oči Zvončka so se zasolile. Pripognila se je ponižno, poljubila nogo svojega ljubega in tiho odšla ven.

VI.

Tetka Bettsey je dvignila sivo glavo na vrtni klopi. — Zdelo se ji je, ko da bi dve ptički čebljali. Pogledala je naokoli in postala je pozorna. Cip — cupp ... Osuple oči so ji obstale na vrtnični brajdi.

Nekaj strašnega je videla. Aličina lepa glava je počivala na Overtonovih prsih in usta so se nepremišljeno združila v poljubu. Moj Bog! Kaj je to!

Tetka Bettsey je vedela, toda pozabila je že, da je to ljubezen. Toda tako dolg poljub! Zakašljala je. Nista slišala. V drugič je zakašljala. Tudi tega nista slišala. Sedaj je že jezno zakašljala. Zaljubljenca sta skočila narazen.

Z zarudelim obrazom sta zrla v teto Bettsey.

— Tetka Bettsey, ali ste kaj videli? — se je smejal iz vrtnice ute Overton.

Teta Bettsey je bila nevoljna; mrko je molčala. Zaljubljenca sta šepetala, se posvetovala, potem pa sta prišla ven iz nje in sta se začela sprehajati pred tetino klopjo: neopaženo sta hotela zbežati.

To je vse, za kar Vas prosimo! — Ali res preveč prosimo?

Kaj pravite Vi?

»Naš dom« je veljal letos 20 Din, za naročnike »Slov. Gospodarja« pa le 15 Din. Te cene ne bomo zviševali in ostane ista. Nasprotno! »Gospodar« je obljubil svojim naročnikom za prihodnje leto, da bo on plačal za nje 3 Din, tako da jim pride »Naš dom« le po 12 Din za vse leto. Tako nagrado je namenil »Gospodar« svojim zvestim naročnikom. Mi smo tega veseli, ker upamo, da bomo dobili mnogo novih naročnikov.

Pa tudi »Naš dom« sam bo skrbel, da bo čim boljši. To-le Vam javljamo: Če Vas bo manj kakor 5000 naročnikov, bo izhajal na 16 straneh; če Vas bo več kakor 5000, potem na 24 straneh, če Vas bo pa nad 10.000, bo izhajal vsak mesec na 32 straneh.

Tako! Zdaj imate besedo Vi!

»Naš dom«, Maribor, Aleksandrova cesta 6-I.

Dekletom!

Vaša beseda zaleže največ. Vam na ljubo bo marsikdo rad dal 12 Din za »Naš dom«. Dovolj je tudi, če da pol te naročnine za pol leta.

Ve ste najbolj vnete in navdušene. V vas je srce, ki gori za lepoto. Kar vas je bilo letos okoli »Našega doma«, ste ga vzljubile, ker ste videle, da je res vaš.

Vse leto vas je snubil, vse leto je upal na ta čas, ki je prišel zdaj: to je čas, da mu pridobite naročnikov!

Dekleta! Na vas sloni »Naš dom«! Ve ga boste dvignile in razširile. Če pa mu ve odrečete pomoč, bo ostal mali in bo umrl.

Reveži smo in vam ne moremo dati nobene nagrade za agitacijo. Verujemo pa, da boste ves november posvetile »Našemu domu«. Novembra vsak dan enega naročnika — pa jih bo vsaka dobila 30 novih!

Bog živi naša dekleta!

Da bomo nasprotnike poznali.

Same fronte!

Pribečevič snuje same fronte, najpreje je bila vsesrbska fronta, v kateri so stali tudi slovenski demokratiški glavači. Srbi sami so uvideli, da to stališče ne bo zdravo za državo, pa so stopili v zvezo s prečani in tako so najpreje poizkusili s Hrvati. Ker pa je Radič to sodelovanje sam prekinil zaradi svoje brbljivosti, so Srbi sklenili sodelovati s Slovensko ljudsko stranko. Pribečevič pa je v obeh slučajih ostal ob strani. Že med volitvami je začel snovati demokratiški blok. Ni bilo nič. Zdaj je začel snovati »prečanski blok«. Ker s tem tudi ne bo nič, pride na vrsto: blok blokov. Vse to je pa le flajšter na pekoče rane SDS, ki je povsod propadla.

Demokrati še kandidatnih list ne znajo vložiti.

Pri volitvah v trgovsko in obrtno zbornico so demokrati bili zoper skupen nastop vseh trgovcev in obrtnikov ter so postavili svojo listo. Pa bili so tako nerodni, da sta jim dva podpisa manjkala in jih je bilo le 98, namesto 100. Zdaj imajo novega komandanta Ribnikarja, ki pa še ne zna kandidatnih list vlagati!

Zavoljo enega Lovro Petovarja.

Demokrati silno vpijejo, da so se jim zgodile krivice. Kot volilno nasilje smatrajo demokrati tudi izbris Lovro Petovarja iz volilnega imenika, ker je kot poštar — državni uradnik. Je že tako, vse človek ne more biti in bo tudi

Toda teta Bettsey je vstala in jima sledila, ko da je s kako veliko, dolgo nitjo privezana k Alici. Neutrudljivo je šepala za njima in med tem je pridno gibala prste: štikala je. Teta Bettsey je bila dobra duša, vsako leto je naštikala cel kup suknjic za uboge, male reveže zunanjih mest ...

Pri ovinku se je Alice vsedla na klop. Ni rešitve! Načobila je višnjevordeča usta, en črni las ji je jezno migal na čelu; kujala se je. Overton se je tudi ves potrt vsedel poleg nje, toda sedaj je sedel nekoliko dalje proč od nje, češ, naj vidi teta Bettsey, da nimata nikakih namenov ...

Prišla je teta Bettsey in hitro obstala.

— Počivata, počivata? — se je smehljala. — Niti nisem opazila, da sta se vsedla ...

In se je z brezprimerno drznim, naglim obratom tudi sama vsedla med oba zaljubljenca.

— Oh, moj Bog ... — se je povesila Alicina ustnica.

— Stara škatlja — je mrmral Overton.

— Kaj ste rekli? — se je obrnila k njemu tetka Bettsey.

— Ne ... Nisem govoril ...

Alice je pogledala Overtonov kiseli obraz in se glasno zasmejala.

— Dragica, kaj se smeješ tako glasno? — jo je pogledala teta Bettsey ljubeznivo, a vendar izredno strogo. — Dozdeva se mi, da si se spozabila ...

Alice ni vzdržala dalje. Zaljubljena duša se je odprla in rudeče ustnice so govorile sladke besede.

— Sladka tetka ... — je jokala in se ji vrgla na ramo.

— Jaz ... jaz sem tako — tako nesrečna ...

— Ljubi golobek, kaj ti je? — jo je nežno božala. —

Imaš mrzlico?

Tudi iz Overtonovih prsi je privrel vzdih.

— Kaj pa je z vami? — se je obrnila k njemu teta Bettsey. — Vi ste tudi tako bled. Kaj vas boli?

— Srce — je Overton patetično povesil glavo.

— Srce! Ej, ej! — se je naslajala z ljubko hudomušnostjo z muko zaljubljenec tetka Bettsey. — To je pač pogosta prikazen pri mladini ...

— Ne mučite me — jo je proseče gledal Overton.

Teta Bettsey se je delala začudeno.

— Toda kaj vama je, otroka?

Overton se je sključil.

g. Lovro moral ostati le uradnik-poštar, ali pa naj to pusti, pa bo trgovec!

»Domovina« — o sebi.

V zadnji številki konštata »Domovina«, da je sam g. škof s svojega vzvišenega mesta začel gonjo proti demokratu in demokratskemu časopisu, zlasti proti »Domovini«. Pri tem pa še dostavlja, da se govori po deželi o »Domovini« takole: »To je hudičev list! Hiša se bo pogreznila, kjer berejo »Domovino«. Odveze ne dobite, če ne boste opustili tega lista.« — Odkrito povedano, da mi do zdaj še nismo slišali, da bi o »Domovini« kdo tako govoril! Ker demokrati v cerkev ne hodijo, vsaj k pridigam ne, tudi ni mogoče, da bi slišali kakega duhovnika rabiti te besede. In vendar jih beremo v listu samem. Tako govori ta list o sebi. A s tem je naredil zase prav slabo reklamo.

»Kmet, ki se probuja«

je v »Kmetijskem listu« začel vpraševati, kaj dela mariborski oblastni odbor! Prvič povemo to, da bi kmetijski in radičevci o tem pa ne smeli prav nič izpraševati, ker so glasovali zoper vsako delo, zoper proračun, zoper to, da bi nam Beograd odstopil kaj dohodkov. Najprej delati ovire, potem pa izpraševati, ali kaj delate, tega poštenjak ne premore, najmanj pa kak kmet, ki se probuja! — V ostalem pa, če želi imeti kaj podatkov, naj se obrne na svoje oblastne poslanca, ne pa na naše! Seveda od svojih poslancev ne bo nič izvedel, ker se za delo v oblasti ne zanimajo. Že vedo, da bodo z Radičem vred pri prihodnjih volitvah — propadli. Kmet, ki je prebujen, ni v vrstah radičevcev. Letam so kmetje, ki spe, eden se je zdaj prebudil, pa šele na pol! Može, le z glavo pokoncu, čas je, da se vsi združimo v eno mogočno Slovensko ljudsko stranko!

Časopisi, časopisi!

To je danes glavno geslo političnega boja, to so dejansko kakor na fronti kanoni, s katerimi se strelja, bori in zmaguje. Nasprotniki so napeli vse sile, da razširijo svoje časopise. In mi? V prejšnji številki je vsak naročnik imel naročilni list! Ali ste že dobili nanj novega naročnika?

Socijalisti postanejo — orjunaši.

Zelo daleč od prave delavske politike so socijalisti zapeljali delavstvo, katerega so zdaj že popolnoma vpregli v voz najhujših kapitalistov demokratov. Demokrati in socijalisti zdaj svoje zveze nič več ne tajijo. Kakor čujemo, bodo socijalistični »udarniki« postali orjunaši, da bo tako slo ga kar največja.

Odpadnik od katoliške Cerkve — vodja socijalistov.

Kot nosilec liste v Mariboru je postavljen urednik Eržen, ki je bil svoj čas katoličan, potem pa je odpadel in je pri sodnji na vprašanje: »Kake vere« odgovoril: »Sem brezverec!« — Odpadnik torej in brezverec je duševni vodja socijalistov med nami. Kam bo tak človek delavstvo speljal, je več kot jasno! Brezverstvo je notranji vzrok vse bede, vsega izkoriščanja, vsega zla. Kdor ima vero, ve, da je pred Bogom odgovoren za vsa svoja dela in se bo bal greha. Brezverec misli, da nima pred nikomur odgovornosti. Zato brezverci-bogataši zatirajo ljudi neusmiljeno, zato brezverci-reveži iščejo rešitev v uporih in bojih ali pa v samoumorih. Ako pa bi oba bila verna, delodajalec in delojemalec, ako bi se oba zavedla, da sta pred Bogom odgovorna za vsako svoje delo, bi bilo drugače na svetu. Delavstvu bo tedaj boljše, kadar ga ne bodo vodili brezverci in odpadniki od katoliške Cerkve.

Državna politika.

V NAŠI DRŽAVI.

Položaj vlade je trden, če tudi opozicija vpije vse mogoče. Vlada ostane, pa naj bi se zgodilo, kar je sploh mogoče v političnem življenju.

— Zaprošil me je za roko ... — je vzdihnila srečno deklica.

Overton se je slovesno dvignil.

— Da. — se je globoko priklonil.

Na trdnem obrazu tete Bettsey je zaigral dobrohoten smeh. Vzdihnila je in objela nečakinja.

Nad glavami je zadonela ptičja tirada in šušljajoči veter je trosil v črne lase zaljubljene deklice bele cvetke. — Overton je hvaležno poljubil tetino roko.

— Prosim vas, govorite v najini zadevi pred gospodom profesorjem ...

Za hrbti je zaropotal kamen.

— Prav — se jim je smejal profesor. — Vse sem slišal. A kaj je s plini, g. Overton?

Alice mu je padla na prsi.

— Dragi očka ...

— S plini? — je jecljal Overton.

Brinkley je nežno poljubil hčerkino čelo, potem pa je razglasil svojo očetovsko razsodbo:

— Naj bo.

VII.

Mutsuhito Dsain se je zakopal v delo, dneve, tedne in mesece ni prišel iz hiše, le delal je, nepretrgano je delal na prednjem delu okrogle stavbe, katero je pretvoril v široko verando. Čelno sobino steno je odstranil in je zračni-solnčni laboratorij le z belim prtom zaprl od ulične strani. Trudil se je, da bi sestavil čudne strojne dele. Veliko in težko delo je zahtevalo vso njegovo pozornost, v duši pa je žarela motorična moč njegovega ustvarjanja — smrtna ljubezen ...

V zadnjem delu hiše je odmeval žalosten glas kitare; ubogo, zapuščeno dekle je prebiralo žalostne melodije. — Mutsuhito Dsain se je že privadil in pri delu ga ni motila Zvončkina tužna pesem, nasprotno, poslušal jo je, saj je žalostno brenkanje kitare razlagalo s tresočim se jezikom strun tudi njegovo bol ... — Alice! Glas kitare se je tišal, počasi pa jokaje utihnil ... In Mutsuhito Dsain je vzdihnil.

(Dalje prihodnjič.)